ZANTIACII

de Adrian Buzdugan

1. **Editura**

Lucru stiut, Adolf Hitler si Eva Braun nu formasera tocmai cuplul perfect. Putini aveau cunostinta însa de faptul ca înainte de a se sinucide, adoptasera un copil. Sturmbannführerul Otto Günsche primise de la Führer însarcinarea de a înmîna actele înfierii unui copil oarecare. Acel prunc s-a nimerit sa fie o fetita mitoasa ce fusese tinuta ascunsa într-un beci, la nici doi kilometri de Bunkerul Fiarei. Otto Günsche, vazînd-o îmbracata cu o tunica militara cu grad de Hauptfeldwebel, crezuse ca-i o perla ariana. Cu parul balai si ochii nitelus sasii, dar azurii si tristi, de orfana, parînd sa faca parte din Bund Deutscher Mädel îl impresiona pe loc. Juvatul rosu legat de gît, îl lua drept snur de Bannmaedelfuehrerin, nu-i remarca strungareata de evreica plodarnica si nici lipsa banalei insigne cu vulturul prins ca-n insectar. Înainte s-o întrebe cum o cheama, îi întinse actele si o rafala de mitraliera le desparti drumurile pentru totdeauna.

Asta nu se aflase pîna în urmacu doi ani, pîna cînd Rasela Hitler nu îsi revendicase titlul de nobil mostenitor al Celui de-al Treilea Reich.

Am lasat foile pe birou nestiind daca sa mai continui sau nu. Ideea era socanta, dar termenii nemtesti mult prea încurcati, împiedicînd lectura. Nu putea sa foloseasca Hitlerjungend în loc de Bund Deutscher Mädel ? Cu siguranta se documentase temeinic, dar de-asta se cheama literatura si nu cercetare stiintifica! Poti sa le-nfloresti, sa le faci sa sune bine! Nu te verifica nimeni la concordantele istorice sau gradele militare! Ce bine mergea Feldwebel, simplu, nu Hauptfeldwebel! Bannmaedelfuehrerin, cît o fi fost el de corect, trebuia sa dispara!

Am dat înapoi la rezumat. Banii necesari internationalizarii miscarii venisera de la hunzii lui Hitler care dominau piata drogurilor din America de Sud si de la Juden Erben, grupare israelito-germana ce gestionase uriasa avere a evreilor deportati în timpul celui de-al doilea razboi mondial si o înmultise prin crearea de virusi si traficul de organe.

Al Patrulea Reich cu capitala la Calafat!

Am închis manuscrisul. Pentru totdeauna. Pe coperta lui era Hexagrama Rafaelitilor, emblema Sfîntului Imperiu Austro-Israelian!

Interesant simbol.

I-am facut vînt s-ajunga-n cos.

Ma enervau la culme volumele de proza scurta! Toate erau inegale! Povestiri bune si proaste laolalta! Cele proaste nu meritau sa apara, cele foarte bune mi-ar fi atacat statutul de vîrf de lance al literaturii contemporane, iar din cele bune erau cu tonele deja pe piata. Le respingeam pe toate la gramada. Cînd se adunau 15 – 20 de astfel de manuscrise, le aruncam, iar la directia editoriala trimiteam invariabil: „*Persoana în cauza are talent, numai ca aceasta carte nu este publicabila acum. Dat fiind faptul ca are o experienta redusa, nu ne putem permite sa riscam si sa luam în calcul aceasta carte pentru colectiile noastre de literatura.*”. Experienta redusa se traducea prin: nu e cunoscut, nu are alte carti publicate. Cînd si cînd mai adaugam: „*Sugestie: Propuneti-i publicarea acestei carti la o editura mica, apoi sa revina la noi cu roman!*”.

Da. Preferam romanele! Un roman se scrie în cîteva luni si se citeste în cîteva ore. Cînd aveam timp si chef, adica foarte rar, citeam cu o atentie diabolica doua-trei pagini de la începutul scrierii; chiar daca scrise foarte bine, TOATE plictisitoare! Cu totii optau pentru o introducere fastidioasa, nestiind ca pentru ochii mei acolo trebuia sa se afle punctul culminant care sa actioneze ruginitele pîrghii redactionale!

La asta începutul era frapant, dar nu ma puteam hazarda sa las sa treaca o asemenea aberatie! Mai dadusem o data peste unul culisus!Toata tarasenia pornea acolo de la Iuda care tot insista pe ideea crearii unui nou reper moral prin sacrificiul suprem. Întrucît Iisus ezita (începea sa aiba succes ca vraci) si pentru ca semanau foarte bine, Iuda i-a propus sa-l dubleze, sa realizeze el cascada torturii. Lumea n-avea cum sa se prinda de micul siretlic, Iisus fiind în Ierusalim un cvasinecunoscut. La început, nici apostolii nu si-au dat seama de ce se întîmpla! Pe

jumatate adormiti, în bezna, cu romanii peste ei, n-au realizat ca Iisus îl sarutase pe Iuda trimitîndu-l la moarte. Mai apoi acesta le-a spus de planul lui Iuda care-si asumase martiriul... Asa se explica de ce Ioan – bun prieten cu Iuda, fusese singurul dintre apostoli care asistase la crucificare si tot asa se explica de ce la doar trei zile dupa „înviere", Iisus, desi ar fi avut atîtea de propovaduit despre lumea de-aci si de dincolo, „se înaltase", disparuse. În drum spre Egipt, Ioan îl urmarise si îl omorîse. Ca pe-un las.

Atunci ma grabisem sa-l introduc în planul editorial si Adamovic ma pusese pe liber. O saptamîna concediu fara plata.

- Fugi, Miro! Sa nu te vad! Daca te vad, te concediez!

Satni Baran m-a tinut minute în sir la telefon sa-mi spuna ca mai are putin si termina volumul doi de la heptalogia „Kakiii", despre niste fiinte care vin de la opt sute de milioane de milioane de ani lumina ca sa ne deratizeze planeta!

Dupa ce dadusera c-un praf violaceu, iarba devenise albastruie, iar parul oamenilor galben, în mii de nuante, de la galbenul-pai la auriul-roscat, functie de bolile de care suferea organismul. În volumul asta se proceda la extinctia în masa a tuturor animalelor salbatice, de la guster la leopard!

- Totul se petrece peste noapte!

Deratizare - demolare. Nu stiu de ce, dar ma ducea cu gîndul la trasnaia lui Douglas Adams, „Ghidul autostopistului galactic" !...

- Dupa aceasta ultima si grandioasa vînatoare, marfa ajunge în depozite u-ri-a-se!

- Care marfa?

- Pasta asta din carne, rezultata din malaxarea vînatului! Ei, aceasta pasta începe sa fie livrata cetatenilor...

Acum îmi veneau în minte imagini din antologicul „Soylent Green", filmul în care, pe un Pamînt tot asa de suprapopulat, oamenii sînt hraniti cu... oameni procesati industrial...

- Iarba e acum de un bleumarin-închis!...

Oare s-ar fi încumetat cineva sa manînce biscuiti facuti din idiotul asta?!

- Da, da! am mai punctat si eu îndatoritor. Nu puteam sa-l reped pe varul directorului de productie!... Cînd e gata, trimiteti-l si se rezolva imediat! Involuntar, am zîmbit. În alte

doua luni, Mesic avea sa aduca volumul la standardele unei opere literare. Nu era vorba de greseli de structura – pe care le repara rescriind capitole întregi -, individul asta era un analfabet! „Profesiia”, „mugilaginos”, „amîndoura”, „temnicier” erau doar cîteva din cuvintele zarite de mine în urma cu nici un an pe prima pagina a volumului unu, intitulat atît de sugestiv, „Debarcarea”.

- Exact cînd terminam „Extinctia”, mi-a venit o idee pentru un al optulea volum!

- Numai bine, iese din sfera medicinei!

În privinta jocurilor de cuvinte nu-mi faceam probleme, era cel putin de doua ori mai ignorant decît mine.

- M-am gîndit eu, asa… sa scriu si din perspectivele fiintelor de pe Wodan!

- Ce idee! Un roman poliedric! avînd siguranta ca Lawrence Durrell oricum se rasucea în mormînt, i-am propus sa se gîndeasca si la al noualea si la al zecelea volum.

- Da! Da!

- Bine! Astept! Mai vorbim!

Mesic, Vlatko Mesic era tipul care-ar fi pus într-o lumina negativa orice colectiv. Nu era un stahanovist, dar pur si simplu îsi facea TOATA treaba în timp util, constiincios si cu un interes nedisimulat fata de munca pe care o presta, corectura tuturor tîmpeniilor acceptate. Ne statea în gît la toti, dar, la fel, cu totii eram de acord ca fara el editura n-ar fi scos produse vandabile…

Noi astialalti eram normali. Orgoliosi, ignoranti, un pic aroganti, un pic neglijenti…La capitolul asta, Selim Ruslan, graficianul, era campionul! Lucra efectiv doar trei-patru ore pe saptamîna. Atunci cînd era cît de cît treaz, facea cîteva schite pe care fiu-sau i le termina acasa. Noroc ca tînara-iprogenitura avea talent; reusisem sa vindem astfel „Ultimul Buar”, o porcarie, doar datorita copertei, un gligor ranit pe un fond oliv–rosiatec!

- Auzi! Utalia! si-am azvîrlit în cosul pentru reciclare un al doilea manuscris.

- Stai, ma! Vlatko se ridica si-l recupera. Tu, dac-ai fi lucrat la Hollywood, i-ai fi respins din start si scenariul lui Chaplin pentru „Marele Dictator”.

Am ridicat din umeri. Bruma mea de cultura nu avea radacini chiar atît de adînci!

- Silverberg n-ar mai fi luat Hugo cu „Aripi de noapte”…

Am început sa ma scobesc în nas.

- Poate ideea-i foarte buna!…

- Daaa! Geniala poate!

- La Utalia poti sa-i adaugi un h si iese Uthalia… Vad ca-i o viitoare metropola pamînteana într-o zona muntoasa. Citise deja în diagonala prima pagina.Transforma-i-l în Uralia! E o pastisa, dar suna mai bine!
Ah! Cît îmi placea cînd era Mesic în concediu! Ca sa nu mai caut pe internet, l-am întrebat totusi ce voise sa spuna cu Chaplin si Silverberg.

- Romania - Tomania, Rome – Roum, Jerusalem – Jorslem, Paris – Perris. S-ar putea sa fie chiar foarte bun! Terminase primul capitol!
Am iesit pe balcon sa fumez.

Ca aveam o zi proasta mi-a confirmat-o si venirea intempestiva a lui Mijin Merkava.

Dupa ce m-a tot batut la cap ca de ce nu a ajuns la tipar noua lui carte, care sincer sa fiu nici nu stiamca ajunsese la mine, mi-am iesit din fire si, chiar daca nu stiam despre ce e vorba, i-am atras atentia ca ar trebui sa renunte la stilul ala, descriptio Voievodinae si sa revina în prezent:

- Altfel am discuta daca ati baga patru înjuraturi pe pagina, un capitol care sa înceapa de exemplu cu un junior care trage doua jointuri cu fereala în buda scolii, n-ar strica si o baba violata-n actiune! La betie. De imagini veridice ale societatii actuale, de astea are nevoie poporul!

- Nu sînt de aceeasi parere! Eu cred ca linia asta obscena, mizerabilista spre care ma împingi dumneata, aceste exhibari comune nu sînt decît radiografieri dure ale unei realitati ce chiar nu are nevoie de asemeni supralicitari!

Am ramas cu ochii beliti si cu sinapsele dînd rateuri. Ce ma învîrtea-n cuvinte mestesugite consacratul! I-am multumit pentru parerea pe care i-am catalogat-o imediat ca fiind anacronica si m-am facut ca am treaba. El a trîntit usa.

Chiar daca sînt insensibil pîna la nesimtire asa cum cere fisa postului, scurta conversatie cu Merkava ma deranjase. Am sunat la toti amicii cunoscuti de pe la alte edituri, mai marunte,

în caz ca-i contacteaza sa-i blocheze cartea invocînd varii motive, de la redactori demisionari pîna la lipsa momentana a hîrtiei în tipografiile cu care lucreaza! Auzi! Sa ma faca pe mine promotor al mizerabilismului! Si cine? Un bosorog! Se mai luase si de pregatirea mea! E adevarat ca n-aveam cine stie ce studii, dar ca sa fii redactor bun, nu-ti trebuie nu stiu cîte licente sau studii postdoctorale! „Îti trebuie nas, fler!”, asa-mi spusese Slaven Adamovic, unchiul meu, Directorul Editurii.

Singura carte pe care o citisem cap-coada în ultimii cinci ani fusese traducerea romanului de debut al Catincai Muresan, „Manevra spatiala”, cu subtitlul „Slobozia, We Have a Problem!”. O carte tare despre caractere tari! Era nominalizata la premiile Hugo, Campbell, Nebula, Eurocon, Nobel, Vladimir Colin si Noma! Intrigile de la Agentia Spatiala Româna fac ca prima nava cu combustibil solid (coceni presati în tuica, daca nu ma-nsel!...) sa decoleze de la Centrul Spatial Ion Iliescu avînd sistemul de reciclare al urinei în apa potabila sabotat. Echipajul îsi îndeplineste însa misiunea pe Marte, iar prin sacrificiul suprem al lui Radu Marculescu, care iese în spatiu fara costum ca sa lege cu sîrma un colector de vapori improvizat din dresurile colegelor, echipajul reuseste sa supravietuiasca calatoriei de întoarcere. Un fel de „Apollo 13”, dar cu mult mai dramatic! Tin minte ca spre final, cînd capsula este recuperata în largul portului Constanta si apare vaduva întreabînd mirata, „Radu nu e cu voi?”, am lacrimat...

Am trecut la treburile mele.

Lucram la un roman cu actiunea plasata în martie 2471. Titlul de lucru, „Crisalida”. Închipuisem o lume în care copiii sînt monitorizati de la ovîrsta frageda, iar celor care vadesc înclinatii artistice li se introduce un UCB (Universal Creativity Blocker) pentru a nu mai supraîncarca spatiul virtual si-asa suprasaturat cu informatie. Jeff Carson – eu continuam sa pastrez cu sfintenie canoanele anglo-saxone – reuseste sa-si scoata cenzorul mental si distruge întreg sistemul! Lucram... impropriu spus, mai bine zis bateam pasul pe loc... si asta tot din cauza lui Vlatko!Nu vazuse nimic grandios în efortul lui Carson de a rasturna situatia. „Nu-ti dai seama?“ îmi spusese el. „Reteaua de miliarde de terrabiti ar fi contaminata din nou de însemnari futile pe bloguri, mesaje si texte ridiculizînd literatura ca arta, nenumarate fotografii si filmulete personale, muzica, filme,

emisiuni TV înregistrate… Ideea pe care se bazeaza romanul e excelenta, ai strica-o cu un act eroic tipic!”. Degeaba îl facusem chitibusar, autodidact retrograd, baba pedanta… criticele lui ramasesera!

Cum stateam de vreo doua ore cu ochii pe „Capitolul 24” si nu îndrazneam sa tastez nimic dedesubt, l-am stîrnit pe Mesic:

-Mai, Vlatko! Ce-ar mai fi de spus în legatura cu noua mea carte?

Ridica privirea de pe display si se îndrepta.

- Desi suna bine UCB, eu i-as spune Universal Creativity Occluder, e mai potrivit!…

- N-ai cumva si un nume alternativ pentru eroul principal? am facut eu indignat.

Mi-a azvîrlit un dosar.

- Alege de-aici! Sînt nume din manuscrisele respinse si nepublicate înca de o alta editura.

Naiba ma pusese sa încalc regula tacerii asupra viitoarei mele scrieri! Am început sa rasfoiesc listele. Iacos, Calipa, Denim, Irenim, Öznür, Sheinar, Quisma, Bohun… Jan Goth, Sunja Qumran, Arthur Van Hoya, Vadász Tukac, El Fauri Hanadi…

- Englezesti nu ai?

- Vezi la sfîrsit!

Myrtle Banks, Sarah Longlane, Jim Callington, James Hatterey…

2. **Invazia**

Cum nu aveam vreun microbist cu care sa port o discutie aprinsa pe marginea finalei Supercupei Europei cîstigata la penaltiuri de revelatia galeza Hibernian, ma uitam plictisit pe-o lucrare fantasy.
„Ajunse pe vîrful colinei. De aici se vedea bine cetatea Ost de pe malul fluviului galben al Edelenului, turnurile crenelate si acoperisul subred al citadelei. Îsi strînse gulerul, pipai mînerul sabiei de alon si îsi îndemna iapa naravasa sa coboareînspre cetate.”

- Domnu’…

- Dragan Módite! Scrie si pe manuscris, dar puteti sa-mi spuneti simplu, Dragan!

Mi-am ridicat si eu privirea spre tînarul necopt care-l chinuia pe Mesic si încerca sa-l prinda în corzile unei prietenii nedorite.

- În primul rînd, toti extraterestrii care apar pe planeta asta a dumneavoastra….

- Potelia!

- Toti încep cu b: benedrazini, bezalii, bodri, bireni…

- Bosci.

- Asa! Bosci, bulturi! Boscii parca erau un neam tracic…

Extrem de scrupulosul Mesic avea liste întregi cu numele inventate ce-i trecusera prin mîna. Organizate taxonomic! La un rachiu îmi citise din ele. Avea de la inventii lingvistice inspirate, molosi, bawhatani, akiri, guarnazi, sa'atrali, anuri, camizi si waldeni la denumiri cu iz culinar, ostropelli, stakeri. Denumiri stupide, zonali, asieni, omeni, ciudate, Ra-angweni, claghini, hartotravengi sau de-a dreptul incredibile: gruanali si caralii - desi acestia din urma chiar au ceva nepamîntesc…

-Nu! Bosii nu boscii, dar în loc de bosci as putea pune pri-cossmodilontozauri.

Privirea stupefiata a lui Mesic o lua drept fermecata. Initial m-am gîndit ca e prea lung. Fie vorba între noi, zîmbea cu toata fata si cred ca amabilitatile sensibilului Vlatko le lua drept o confirmare a viitoarei publicari, e un loc comun în proza science-fiction ca speciile de extraterestri sa fie numite din doua-trei silabe.

Vazînd ca nu dovedeste cu el, jovialitatea-i debordanta depasind cu mult nivelul de decibeli suportabil, am intervenit:

- Hai dom'le! Nu vezi ca mai avem si alte treburi! pe masa mea de lucru era doar un jurnal, asa c-am aratat tot spre biroul ticsit a lui Mesic. Asa-ne sa ne vedem si de proiectele aflate în stadiu de finalizare!
L-am scos cu greu din birou, încerca sa ma convinga si pe mine ca „benedrazin” e perfect! L-a obtinut din compunerea lui bene din latina cu drazin care, chiar daca avea aparenta unui termen slav, provenea de fapt din daca si însemna tovaras, „tovaras bun”, deci!…

- Deci pe curînd!

Mesic mi-a multumit dînd din cap, iar eu m-am dus spre fereastra, „Sabie de alon! Jordie de alun!…”. Atunci I-AM VAZUT!

Bruni, marunti, cam de doua picioare si cu o multime de oameni în jur.

Au ca un fel de... senila naturala, un sistem de locomotie ca al milipedelor si... vin de nicaieri!...

Putin mai sus de mijloc le pornesc în laturi cinci brate cu excrescente ciudate, cam ca la steaua de mare. Mesic, care a studiat si xenobiologie, sustine ca unul dintre brate foloseste în mod sigur la acuplare.
Sus, sub trompita care pare a fi pentru respiratie sau reglarea temperaturii, pe o umflatura tesita, au o mîna de ochi.

Pe spate, daca ala-i spate, scînteiaza o placa cheratinoasa.

Au început sa se materializeze în sediul editurii!

Daca nu sîntem atenti, vom ajunge de rîsul lumii! În nordul orasului, un grup de fermieri a încropit la repezeala un taraf, iar ansamblul folcloric „Plava ptita” a încins dansuri populare în reprize lungi, pîna la epuizare. Din jumatate în jumatate de ora sînt difuzate imagini incredibile, „No comment”. Tarani de-ai nostri, stîrnind colbul în învîrtite ametitoare si extraterestri miscîndu-si bratele, ca la un concert de muzica rock. La sfîrsit apare un conational multamit, asudat si rostind sacadat ca un bolnav mintal: „Noi cre - edem ca i-am, i-amprimit cum se cu - cuvine!”.

- Poate ca au venit sa se documenteze! Au „intrat pe Terra”, cum intra copiii pe internet sa-si faca un referat.

- Da, asa ar avea sens!

- Prostii! N-au ei tehnologia necesara pentru a crea o asemenea bresa! Selim sustinu un timp privirea ferma a lui Elan Stellnar, directorul de productie, apoi adauga: În fine, poate ca „tehnologie” nu e cel mai potrivit termen, aaa... forta, energia, nu stiu cum sa-i zic!
La noi rasareau chiar de lînga secretariat. La început, toate fîtele lesinasera si se dadusera de ceasul mortii. Ca sa se faca ceva, ca daca nu, ele-si dau demisia. Aparitiile lor continuau sa o îngrozeasca doar pe secretara Brukner, Zlana Brukner. Ea avea rolul sa-si arate tîtele prin decolteuri sofisticate în asa fel încît sa distraga atentia scriitorasilor frustrati care tot veneau sa impute editurii faptul ca gloria lor întîrzie sa apara. Acum parca si uitase de intentia ei de-al prinde în mrejele sale obosite pe efeminatul

prozator Nr.1, Cartin Mircovic. Îsi tot facea unghiile, tot bocea, icnea si sughita nervos cînd mai tîsnea cîte unul din neant.

- Zan – iac!

- Hic – ic!

Jurai ca-i o conversatie!

Macar sa le mareasca salariile din cauza conditiilor alienante. Directorul, care de obicei freca strainataturile în cautare de copy-right-uri si parfumuri noi, venise de urgenta, nu din cauza lor, ci fiindca invazia îi perturba sistemul de gîndire întemeiat pe precepte crestin-nicasiene. Lor le-a spus doar atît:

- Fetelor, doar nu carati tiparnita aici! Rolul vostru e similar celui pe care îl au florile! a întins mîna si-a rasturnat o glastra. Sînteti dispensabile!

Au venit cu sutele de-astia care mor de grija altuia si nu le place sa stea pe-acasa.

Initial, nu au stiut care si cum sa intervina, problema fiind delicata, domeniul incert. Cei de la Drepturile Omului sau cei de la Drepturile Animalelor? Pîna la urma, cei cu interese financiare majore au trecut prin ONU rapid ETBR-ul, Extraterrestrial Being Rights si au fondat o organizatie cu doua divizii, pentru animale inferioare si superioare.

Ieri ni s-a interzis accesul pentru trei ore în ZonaZero. Vor sa stabileasca cu exactitate coordonatele, lungimea faliei si sa elimine orice interferenta.

Inevitabilul s-a produs! Cum Vlatko Mesic are o rubrica permanenta la „Jutro”, numele dat de el panaramelor aliene, zantiaci, s-a încetatenit. Sesizasem si eu, ca oricare alt martor ocular, zgomotul facut atunci cînd cadeau de neunde: zan – yac, zan – yac – yac, în doi sau trei timpi, ca jucariile demodate din cauciuc cu chitaitoare prinsa-n fund, dar…

Au receptat semnaturile zantiacilor ce veneau de niciunde si au marcat punctele de incidenta între cele doua universuri sau cele doua regiuni ale aceluiasi univers. E un arc de cerc lung de zece mile situat pe paralela 45. Jumatate din poarta-i în Novi Sad, nordul orasului, jumatate-i pe terenurile agricole din marginea orasului. Conform tuturor observatiilor, TOTI zantiacii se îndreapta însa spre oras, spre capatul sudic al arcului, 45°14’34,25’’ latitudine nordica si 19°50’10,52’’ longitudine estica, undeva în apropierea unei piete de pe Cara Lazara.

Astia destepti veniti cu aparatura de sute de miliarde de yuani si care au ocupat spitalul din apropiere -aflat si el pe pragul dintre cele doua lumi -, au ajuns la concluzia ca two feet sînt ramasi ca-n niste saci cu lichid amniotic. O membrana de 47,3 micrometri îi protejeaza de orice… sau îi ajuta sa supravietuiasca în cea mai buna dintre toate lumile posibile; cînd au sarit în lumea noastra si-au pastrat o rezerva minima din mediul lor primar.

N-au cu ce sa-i momeasca sa intre-n spital, asa ca mare parte din cercetari se desfasoara pe teren. În strada sau locuinte particulare.

Spre nemultumirea tuturor, trupele NATO, în marea lor majoritate trupe americane, au împresurat orasul. Din nou! Cei batrîni au înca vii în minte imaginile razboiului din ’92, cei tineri stiu si ei ca sub pretentioasa titulatura de gardian al lumii nu se ascunde decît un jandar stupid, atins de retard. Armata SUA, cea mai dotata armata din lume, nu e decît o afacere profitabila dirijata din umbra de industriasi verosi. Politicieni si corporatisti obscuri încep si întretin rentabile razboaie de uzura; mari consumatoare de resurse umane si materiale acestea atrag ca un Maelstrom comisioane generoase si profituri spectaculoase.

Mesic facea, ca de obicei, opinie separata. Nu era de acord cu teoria legata de necesitatea întretinerii unui inamic permanent, indiferent care-ar fi fost acela:

- Si în Vietnam, Afganistan, Irak sau în Coreea de Nord n-au stiut, n-au fost în stare sa obtina capitularile astora! Daca n-ar fi utilizat bombele atomice, si-acum ar fi fost în razboi cu Japonia. Alea au fost afrodiziacele supreme pentru scula lor bleaga!

Cred ca bause, nu-i statea în fire sa vorbeasca murdar. M-am dat pe lînga el, dar nu mirosea. Îl mai auzisem ocarînd o singura data, atunci cînd sotia sa, Milica, fugise cu un aventurier american. Acesta îsi batuse joc de ea si acum abia îsi ducea zilele pe undeva pe lînga Baltimore.
Si eu prost! De-abia acum faceam legatura! L-am aprobat si am facut semn si celorlalti sa nu mai puna sare pe rana!

Am iesit sa fumez si sa ma uit la piticanii.

Pîna sa se instaleze atît de incomodele cordoane de protectie faceam zece minute pîna la munca. Acum, chiar daca cei care lucram în zona „portii” am primit ecusoane galbene cu

trei cipuri dispuse ca-n însemnul „radioactiv”, trebuie sa ocolesc strazi întregi în drumul spre slujba. E mai obositor, dar e si-un bun prilej de-a obseva cele doua naturi aflate-n contact. Am timpsa ma uit la zantiacii care misuna prin piatete ca gîndacii de bucatarie si la oamenii care se înghesuie sa faca fotografii împreuna cu ei sau sa-i filmeze neîntrerupt. Printre ei, profesionisti care asteapta ca imortalizarea unui EVENIMENT sa le aduca sume fabuloase.

Cînd pamîntenii i-au vazut în preajma Nascatoarei pe cei de la NASA îmbracati în costume de protectie si încarcati de provizii, s-au chitit ca-i rost de uscheala. Burdusiti cu ranite, sacose, cartuse de tigari si legume proaspete tot sareau linia marcata cu rosu. Faceau un pas în spate si iar sareau, încercîndu-si norocul la nesfîrsit.

Dinspre valul de emigranti si excursionsti se auzeau încontinuu replici absurde:

- Ai luat banii?

- Îti dau eu un telefon!…

- Pe mîine – poimîine ne-ntoarcem!

- Pa! Daca-i bine acolo, vin sa o iau si pe Mirjana!

- Si normal ca e aer respirabil si DINCOLO!

Au topait asa vreo trei zile, pîna cînd mascarada celui de-al Treilea Salt Urias al omenirii s-a transformat în Marele Sirag al Deznadejdii. Poarta actiona unidirectional ca o supapa de sens unic.

Mesic mi-a facut semn sa vin lînga fereastra.

Un cerc extraterestru se înfiripa în jurul bisericutei de vis-à-vis. Zantiaci de pretutindeni veneau încoace sa se alipeasca la constructia yoghina. Nu stiu de ce, dar în minte îmi veneau imagini cu formele abstracte realizate de-aiurea prin lanurile de grîu sau cu cele ale credinciosilor sufocîndu-se în spirala din jurul pietrei Kaaba.

- Se roaga!

M-am uitat peste umar. Era Selim, acum sprijinindu-se de mine, beat mort.

- Sii-gur se roaga!

Am dat drumul la plasma pe noua dintre cele mai bune canale de stiri. Imaginile surprinse cu zantiacii dispusi într-un cerc perfect facura ocolul lumii în cîteva minute.

- Daca mai era necesara o proba a spiritualitatii lor!…

Parintele Goran Gojanovic, pe care-l stiam, nadusit tot în anteriul lui greoi peste care mai zvîrlise si-un patrafir, batea matanii într-un ritm grabit, nefiresc. În curînd aparu si în cadrele luate de reporteri. Închinaciunile lui se oprira. Acum îndrepta amenintator o cruce masiva de argint înspre alieni. Prim-planuri pe fata lui îmbrobonata de sudoare, „Mai multi, dar pastoriti de un SINGUR Dumnezeu!”.

Un dangat de clopot scutura întreaga Europa punîndu-i la-ndoiala batrînetea înteleapta, ateismul.

Patriarhul Vikentije Grujic somase Vaticanul sa adopte o pozitie oficiala în maximum 24 de ore, sa n-o mai taraganeze atîta, asa cum o facuse si cu actele teroriste ale americanilor si cu crimele nazistilor si cu atîtea altele! Papa Clement al XV-lea a preferat însa sa urmareasca cursul evenimentelor ciudate în umbra unei taceri diplomatice. De altfel asa procedau cam toti din G4. Presedintele Chinei, Împaratul Japoniei si Presedintele ales pe viata al Rusiei nu facusera nici o declaratie oficiala. Doar Printul Consort Andréas al Germaniei si Ernst Wunderziel, Presedintele în exercitiu al ONU riscasera sa iasa la rampa asumîndu-si fara ambiguitate implicarea si pozitia pro-zantiaca. O figura aparte facea Generalul Brian Winthrop Jr., comandantul trupelor NATO dislocate pentru asigurarea securitatii contactului. Ca într-un „Stargate” de cea mai proasta calitate, se lansa zilnic în afirmatii aiuritoare si contradictorii naucind multimea.

Contrar tuturor asteptarilor si împotriva oricarei obisnuinte omenesti, al doilea cerc format de extraterestri fu ridicat peste primul, nu alaturi!

- Poate n-au loc, ma!

Unul din brate se încolacea în jurul vecinului din stînga, iar celelalte patru, ridicate, se îmbucau perfect în senilele zantiacului de deasupra.

- Vor sa vada si ei ceva! Ca la teatru.

La unul, ciorchinele de ochi ramînea în interiorul cercului fixînd într-adevar spatiul sacru, la urmatorul însa, bulele alea ca niste icre imense clocite ramîneau sa vegheze exteriorul si tot asa, fara exceptie! Un ciucure pe fata, unu’ pe dos. Aceasta observatie simpla infirma, cel putin pe jumatate, brusca lor fervoare religioasa.

Fascinat, am îndraznit si am întins mîna. Am pipait zidul facut de creaturile endoterme. Da, spusele celorlalti se confirmau! Erau reci. Reci ca moartea!
Doi E.T. mi-au trecut pe lînga piciorul stîng pe care n-am mai avut timp sa mi-l feresc, dezgustat. S-au înclinat pe o parte, iar mînutele desfasurate ca niste spite au început sa escaladeze constructia. Senila întîiului ajuns a fost ancorata instantaneu de tentaculele celui de dedesubt. Niste cangi, fixare retractila. Mîna celui fixat deja s-a rasucit în jurul urmatorului care îsi potrivea locul. Construiau al cincilea nivel. Într-o aliniere surprinzatoare, zantiacii formau straturi perfect orizontale, diferentele de nivel fiind reglate din bratele de prindere.

Cînd cele 37 de straturi au depasit în înaltime biserica, a fost clar ca aveau în intentie sa construiasca un turn urias; ca vor face si altele sau îi vor pune o cupola astuia nu erau decît simple speculatii. Cert era ca structura organica avea un diametru fluctuant, între 98,37 si 101,02 metri. Bineînteles ca asta a dat nastere la o groaza de interpretari numerologice si ar fi reaprins multe superstitii, daca nu s-ar fidescoperit imediat cauza reala. Aceeasi ca la maree, forta gravitationala a Lunii. Se banuia ca mai era ceva legat si de un ciclu biologic al acestor vietati…

Pentru cei care mai aveau vreo îndoiala ca zantiacii nu tin cu tot dinadinsul sa asiste la slujbele din ce în ce mai disperatului Gojanovic, s-a dovedit atunci cînd au construit primul cerc în jurul cilindrului gros ajuns la al cincizecisisaptelea nivel.

Pentru al doilea, apoi al treilea, al patrulea si al cincilea sir concentric modalitatea de constructie era aceeasi: patru brate deasupra si unu-n lateral, de asta data-nspre cercul interior.

Ca sa previna aparitia unor ipoteze nefondate, Strohm – Ekhdal, o echipa de arhitecti norvegieni celebri, a explicat ca e firesc sa fie asa. Benzile de zantiaci de la baza actionau ca niste contraforturi pentru turnul aflat în constructie!

3. **Avanpostul**

- Iesi! Miro, iesi repede!

Am dat cearsaful la o parte si m-am uitat pe fereastra. Zeci de zantiaci stateau cu trompele si pungutele de ochi atintite spre casa mea.

- Sssiio! Ssssiiiooo! am încercat sa îi alung ca pe gaini. Am auzit ca un bang sonic si... locuinta mi-a disparut, iar eu am ramas suspendat în aer. Gol si cracit. Eu, Miro Mircovic, vestitul scriitor, dramaturg, scenarist, jurnalist, senior-editor, consilier editorial si redactor de baza al Editurii PoliVoida eram expus naked în fata vecinilor, trecatorilor curiosi si insolentilor zan-yaci!

M-am trezit transpirat tot. O transpiratie rece! Mi-am pus o pijama si mi-am tras cearsaful pîna sub barbie. Sigur era urmarea discutiei avute peste zi cu Zoran Radovic! „Eu cred ca daca-mi dati o sansa, as putea deveni un scriitor bun sau unul chiar foarte bun!”, ma exasperase tonul lui amar si superior totodata. I-am zis ca din cauza invaziei editura si-a reconsiderat multe dintre proiecte, între care si culegerea sa de texte funambulesti, si l-am respins. Cu satisfactie! Am încercat sa ma culc din nou, dar nu-mi iesea din minte umilinta visata.

Am ajuns tîrziu la serviciu. Adormisem greu si ma trezisem devreme, ratînd orele de somn odihnitor din zori. M-am uitat pe agenda de lucru. Treaba de-o ora.

Am dat la retiparit tot ce aveam legat de invaziile extraterestre, Arthur C. Clarke, „Sfîrsitul copilariei”, H.G. Wells, „Razboiul lumilor” , Arkadi si Boris Strugatki cu a lor „A doua invazie a martienilor”, Dean Devlin si Roland Emmerich cu Seria „Ziua Independentei” , „Invazia neagra” a lui Bernard Bow si am dat la tradus „Skin n’ Bones Lullaby”al Irenei Neumann si „Paint Parrot and Black Barron” de revelatia australiana James Bit. Pe copertele vechi am adaugat pe cotor si în coltul din dreapta sus fotografia unui zantiac. Colectia „Zantiacs”, sugerata de Mesic, fireste!

Eram cu totii asezati în fotoliile din salonul editurii. Tigari de foi si baturi racoritoare. Dupa SASE ZILE! se transmitea primul comunicat stiintific oficial. Pîna si „plantele” erau prezente în fata holoplasmei.
- Toate aceste fiinte au o înaltime cuprinsa între un picior nouazecisiunu si doi virgula sapte inchi. Am reusit sa cîntarim si cîteva sute de exemplare. Greutatea lor variaza între 25 si 35 de livre...

- Astia n-au trecut nici acum la sistemul international al unitatilor de masura? facu mirat Selim.

- Nu, ma! Americanii e speciali! si Vlatko mai bodogani ceva. Îi durea gura sa spuna ca au în jur de saij'de centimetri si vreo cinspe kile!

- Nu ne putem pronunta înca, dar diferenta de înaltime si greutate poate indica sexul sau vîrsta acestor fiinte.

- Adica nu stiu care-i mascul, care-i femela, daca exista printre ei copii... nici macar nu pomenesc de varianta unisexualitatii!

- Mai taci, ba, Mesic! Oameni astia stiu ce spun!

- Presupunem ca vin de pe o planeta cu o acceleratie gravitationala de trei ori mai mare, acolo înaltimea reducîndu-li-se simtitor, sub un picior... Daca aici ajung sa depaseasca zece mile pe ora, acolo se deplaseaza cu o viteza mult mai mica, solul planetei fiind ori clisos ori acoperit în proportie mare cu un lichid dens, maroniu.

- De ce tocmai maroniu? izbucni contrariata o ziarista.

- Va rugam nu întrerupeti! Puteti adresa cîte doua întrebarila conferinta de presa care va urma!

- Uite ca sînt si ca Vlatko în sala! zîmbi Drujo, Abdulah Drujo, P.R.-ul si baiatul de mingi al editurii.

- Nu, lasati! Voi raspunde! facu amabila Stokes. Daca ati observat, de cînd au venit, zantiacii si-au schimbat usor culoarea spre gri, culoarea betonului, a orasului...

Cu certitudine nu observase nimeni! Doar aparatele lor smechere!

- ... iar acest lucru denota mimetism.

- Asta înseamna ca au dusmani! se dezlantui din nou jurnalista incomoda.

- Cu siguranta! Si spatele lor cheratinos indica prezenta pradatorilor!

Rumoare în sala.

Noi am amutit cu totii. Pe inofensivii zantiaci îi vazuseram, însa cum aratau vînatorii lor? Desi nu ne gîndiseram o clipa la ei, aflam ca o vizita de-a lor era iminenta!

Miodrag Penac de la Aparare i-a soptit ceva la ureche, iar Miriam Stokes schimbata la fata, a mai spus doar atît:

- Va vom prezenta în continuare cum consideram ca arata în conditiile lor naturale de mediu!

Au urmat imagini animate pe computer. Zantiaci fericiti, aplatizati ca niste turte, baltacaiau prin ceva cacaniu. Ca niste periscoape, trompele lor unduitoare amusinau pericolul!

- Zan – yac – yac!

Speriati, ne-am întors privirile spre proaspatul azilant. Cu îngrijorare.

Stokes n-a mai raspuns la întrebari, asa ca problema turnului a ramas interpretabila. Oricum, daca initial super-analistii lu' peste vehiculasera numai porcarii de genul, „minaret al ereticilor”, „turn eretic”, „încercare de hipnoza în masa”, „mijloc de comunicare” etc., acum era limpede ca-i vorba de-un avanpost, de vreun fort ceva…

- Clar! Sînt fiinte inteligente! declama Selim.

Am pufnit:

- Sigur mai inteligente decît tine!

Atmosfera s-a mai relaxat si ne-am împrastiat.

Venisera dupa adapost deci! Un post de radio organizase un concurs, „Ce vor zantiacii? Intuiti corect si cîstigati o limuzina!”. Pe internet erau zeci de pagini cu potentialele cerinte. Metale pretioase, cîrnati traditionali, jucarii, suflete, cherestea, oi, semnalizatoare, o cheie de douazeci, un treafat, atentie… chiar si eu ma gîndisem sa sun si sa propun ca varianta plauzibila informatia, dar nimanui nu-i trecuse prin cap un Pamînt Crucea Rosie!

Pe la prînz am iesit cu totii afara sa vedem cum îl ia cu forta pe Gojanovic. Un elicopter greu, rusesc, i-a ridicat din interiorul turnului pe preot si pe descreieratiicu care începuse sa se ciondaneasca. Astia ramasesera pe vechi cu sloganul „Nu ne luati biserica!”, pe cînd Zoran deja era în direct facînd apel la calm: „Oameni si zantiaci nu sînt pregatiti sa mearga pe propriile lor picioare! Doar o religie unica ne mai poate scapa de amenintarea anarhiei si a globului anomic, a Universului anomic!”

Singura arma pe care le-o cunosteam era acel bumerang senzitiv. Daca dadeai sa-ntepi unu' c-un bold, într-un brat spre exemplu, resimteai o durere insuportabila, ca o surubelnita înrosita care-ti strapunge antebratul. Daca-l trageai cu putere de trompa, o durere puternica îti exploda în întreg capul; buze, nas, ochi, tot îti amortea de durere! În mod sigur aceasta inducere a „empatiei intentionale” era dublata si de un simt

extraordinar al distingerii pornirilor agresive de cele pasnice. Extraordinara era si sesizarea imediata a nuantelor. Aceasta reactie de aparare nu era provocata de o lovitura involuntara, de o mimare a comportamentului violent ori de apucaturile jucause ale copiilor. Pe puii de om îi lasau sa le traga si sa le-nnoade bratele, sa-i îmbrînceasca si sa-i arunce de colo-colo fara sa le faca nimic, asta atîta timp cît nu depistau vreo urma de violenta gratuita, patologica... caz în care si parintii le erau recunoscatori!

Un amic îmi spunea ca a vazut cum zece-doisprezece laboranti au vrut sa-i tina sa le proiecteze polinucleotida ADN, secvente din genomul uman, imagini despre formarea Terrei si deriva continentelor, sa-i bombaredeze cu numere prime si coordonate spatiale, dar le-ntepeneau mîinile în laturi cînd dadeau sa-i tina în loc sau sa-i prinda din nou.

Am aflat ca si noi aveam o „victima". Selim se internase în spital îngrijorat ca-si va pierde vederea de tot. Baut fiind, încercase sa dea cu lipici peste ochii unei mogîldete ce parea ca se uita dezaprobator la o schita de-a lui. Imediat privirea i se încetosase si începuse sa urle de spaima. Bine ca, cel putin din punctul asta de vedere, eram ferit! Mie îmi provocau repulsie, asa cum îmi provocau si reptilele. Pîna acum nici macar nu atinsesem vreunul!

Ah, ce n-ar fi dat Mengelii astia de prin organizatiile secrete ascunse sub inocentele acronime NASA, SETI, NATO, ESA etc. sa-i ciopîrteasca, sa le masoare maruntaiele, sa le excite creierii cu electrozi si sa le monitorizeze reactiile, sa le smulga rînd pe rînd membrele în cautarea vreunui lichid seminal sau sa le sufle-n trompa vid!

Daca ieri era o demonstratie a ecumenistilor, o contrademonstratie si cîteva sute de politisti, azi abia m-am putut strecura spre editura. O manifestatie scapata de sub control bloca strazile Atenei sîrbesti. Huiduieli, scandari împotriva venirii zantiacilor si placarde: „Go Home!", „Aliens = Americans", „Don't land onour Land!". Mi-am adus aminte de idilicele placute instalate initial de municipalitate: „Welcome!", „Novi Sad. Dobrodošli na Zantiak Park!", „Don't feed zantiacs!" sau „Don't eat zantiacs!".

S-a trecut la indexarea lor.

Navigatorii stau cu bratele rasfirate-n sus ca scheletul unui radiotelescop, prospectorii sînt cei care înca mai par ca ratacesc fara rost, iar cei care-i lasa pe plozii inconstienti sa se joace cu ei, care-i fermeca pe adulti cu miscarile hipnotice ale extremitatilor sau cu mersul lor grabit în zig-zag, distractorii, organizeaza de fapt diversiuni pentru ca ceilalti sa-si faca treaba în liniste!

Trebuiau depistati coordonatorii ! Sînt suspectati ca s-ar ascunde printre pionieri, cei care merg putin, se-opresc, mai merg putin, iarasi se-opresc...

4. Pliarul si vuabul

Din înaltul cerului se napusti ca o caracatita rosie spre turn. În apropierea lui îsi deschise tentaculele, iar membranele uriase dintre ele o facura sa pluteasca usor. Se aseza cuminte pe vîrful turnului încheind astfel constructia.
- Uau!

- Halal pradator si pliarul asta!

M-am uitat aproape cu ura la Mesic. Cum naiba de-i veneau asa pe loc?

Un huruit ca de cutremur.

Nici nu stiam ce sa facem, sa ne adapostim, sa iesim... Ne-am uitat cu totii la Vlatko. Neputîndu-si stapîni curiozitatea, acesta statea pe vine lînga fereastra. I-am vazut privirea înmarmurita si ne-am apropiat si noi. Turnul plutea!

- Hm? Parca se ridica usurel?

N-a mai apucat nimeni sa-i raspunda. Un suierat asurzitor ne facu sa ne-acoperim în graba urechile. În cîteva clipe racheta zantiaca ajunse la trei-patru mii de metri, apoi disparu.

Si din fata ochilor nostri si de pe ecranele aparatelor. Plecasera. Eram singuri. Din nou.

Unii jurau ca renuntasera la fumat, bautura sau droguri în urma atingerii zantiacilor, altii ca scapasera de cancer, surzenie, bîlbîiala sau paralizie.

Unii se jurau ca i-au vazut mîncînd insecte. În sprijinul acestei afirmatii statea si un filmulet jalnic postat pe YouTube cu o libelula disparînd în spatele unui zantiac.

Din cauza asta se si estima ca avea sa dureze timp îndelungat colectarea si corelarea informatiilor verificate, multe din evenimentele bizare semnalate bazîndu-se pe marturii nesustinute sau înregistrari îndoielnice.

Dupa vizionarul Mesic, Colectia „Zantiacs” va mai aduce profit doar cîteva luni. Vrea sa-i propuna lui Adamovic înfiintarea unei noi colectii care sa cuprinda rezultatele examinarilor, interpretari, studii etologice, interviuri si documentare pe DVD…. Am sa-l întreb si ce nume crede el c-ar fi potrivit, apoi am sa-i propun eu proiectul lui unchiu.

Se aflau lucruri noi:

La trei zile de la Contact, Armata SUA voise sa captureze un zantiac, sa-l închida într-o cutie metalica blindata protejata de un cîmp Hutchinson. Toti militarii care participasera la operatiune se alesesera cu o claustrofobie netratabila, iar maiorul care manipulase cutia si politicianul care daduse ordinul paralizasera.

Ca au sîngele galben a fost infirmat. Celebra pisica Angelina, care sarise sa zgîrie un zantiac si picase curentata, nu reusise sa-l zgîrie de fapt! Complexele analize de laborator aratasera ca zantiacul se murdarise cu o vopsea galbena ordinara, pentru garduri.

Nu a fost vazut nici unul complet inactiv, adormit. Cu totii vazuseram ca pleoapele negre se lasau alternativ în ciucurul de ochi, dar asta nu însemna ca nu dormeau! Poate ca traiau cinci mii de ani ca pinii, iar cele opt zile pamîntene nu reprezentasera pentru ei nici doua-trei ore de-ale lor!… Chiar daca nu se stia nimic despre metabolismul lor, în mod clar era diferit de al nostru! Daca se hranisera vreodata cu ceva aici, singura ipoteza viabila parea sa fie sinteza moleculelor de gaz din atmosfera terestra. De excretii nici nu putea fi vorba!

În ceea ce priveste limbajul zantiac, modul lor de comunicare, degeaba se chinuisera o groaza de tehnicieni sa capteze unde ciudate pe benzi de frecventa înguste sau late. Nadine Scauliaux demonstrase ca „senilele” lor actionau ca receptoare deosebit de sensibile pentru vibratiile terestre produse de miile de cheti. Estima ca traducerea înregistrarilor va dura cîteva zeci de ani.

Savantii de moda veche, wellsieni nostalgici, au declarat ca, artificiala sau naturala, bresa nu poate fi decît o masina a timpului. Doua gigantice corzi-mama, dirijate sau nu, interferasera si se realizase un arc temporal. Zantiacii erau de fapt urmasii nostri!!!

Chiar daca teoria gaurii de vierme atipice ramînea sustinuta de un bun simt elementar si aici curentul general de opinie era spart de voci singulare: fereastra fusese deschisa si în trecut, cînd milioane de saurofagi ne curatasera Pamîntul de uriasele reptile, ea se va mai deschide, Pamîntul trebuind deci securizat, militarizat....

O greseala majora a fost încercarea de a-i întelege folosind tiparele umane rigide. Asa au fost considerate la început fiinte lipsite de inteligenta, deoarece nu manipulau realitatea utilizînd abstractii!
Si cred ca persistam în aceeasi greseala! Nu se gîndeste nimeni ca zantiacii n-au vrut nimic altceva decît sa se întoarca acasa! Dar asa sîntem noi, complicam totul, schimbam si teoriile numai sa ne iasa miza antropica. Exact ca materia neagra care nu ne iese la socoteala. Poate ca pur si simplu nu se afla ÎN universul nostru observabil, ci dincolo de orizontul cosmic! Daca aici, în alveola cunoscuta, densitatea este mica, poate ca dincolo sînt bucati inimaginabile de materie hiperdensa.

Nu... ! Nu-i bine pîna nu intra în sablonul nostru!

Contact esuat. Avînd în vedere fragilitatea corpului uman care nu ne permite calatorii spatiale îndelungate, poate singurul.
Ca specie trecusem cu nesimtire peste Borodino, Verdun, Auschwitz ori Hiroshima, neînvatînd mare lucru. Daca uitam cu atîta usurinta lucrurile rele, atît de neutra vizita a zantiacilor în mod sigur nu avea sa ne schimbe în vreun fel!...

Oare ce le povesteau alor lor? „Nu a meritat efortul! Niste fiinte primitive! Au vrut sa ne închida, sa ne taie, ne-au pus si niste stavile-n drum...”. Pentru a le masura IQ-ul, Doctorul Narbach construise la repezeala labirinturi din prefabricate blocîndu-le astfel drumul spre Turn. „...topaiau încontinuu pe-o dunga si ne tot bagau flash-uri în ochi!”. Puteam fi considerati niste salbatici! Cu destula îndreptatire...

S-a descoperit o pereche a arcului sîrbesc! Cel putin asta sustin toate ziarele din Italia... Lînga Gerfalco, Montieri, provincia Grosseto din Toscana, în fine, undeva în vestul peninsulei, într-o regiune colinara putin circulata, sub Cornate di Gerfalco în timpul celor opt zile avusesera loc o serie de disparitii misterioase. Doua batrînele se jurau ca vazusera cum doi turisti se mistuisera ca-n ceata ziua-n amiaza mare pe Via di

Mezzo din Gerfalco. Un camionagiu disparuse cu tot cu camion. Cam de la plecarea zantiacilor nu era de gasit nici Carla Dosio, o tînara dintr-o asezare învecinata… „Esportatione di uomini”, „Conquistare l’universo!”. Nu se facea nici un prognostic în privinta sanselor lor reale de supravietuire. În continuare erau detalii despre restul exploratorilor fara de voie. Am studiat cu atentie lista publicata.

Prin urmare, cu putin noroc, si noi le expediaseram rîme, cîrtite si iepuri. Patru oameni, zeci de mii de insecte si-un camion cu marmura roz extrasa din zona!

Stire de scandal sau nu (de cei doi turisti nimeni nu stia nimic, proprietarul camionului era banuit ca mai incediase o data un Fiat pentru a beneficia de asigurare, iar adolescenta avea intentia declarata de a fugi de-acasa pentru ca nu se întelegea cu tata-sau vitreg …) la scurt timp toate canalele informative au fost potopite de analisti, scheme si grafice. Discutii despre simetria radiala, cercuri punctate pe harti virtuale avînd notate dimensiuni si variabile. Echipe de reporteri cutreierînd colinele metalifere din Toscana, o gîsculita exaltata într-o barca lînga Insula Otok Pag de la Adriatica, „Ma aflu exact în Centrul Cercului si simt o energie extraordinara!”. Apoi au aparut sfere, sfere intersectînd Pamîntul si doua bucati ca doua felii de pepene, una trecînd pe la noi, una prin Gerfalco.

În nordul Novi Sadului s-a excavat o groapa imensa. Toti spun ca-i o noua groapa de gunoi ecologica! Cu diametrul de trei kilometri si care a necesitat sute de expropieri!!! E delimitata de balize si foreze cum nimeni n-a mai vazut. Se spune ca introduc tevi conectate la 40 000 de volti pentru a captura un vuab (Mesic) scanat deja si care s-ar îndrepta spre miezul metalic al Pamîntului. Parca-i un SF din alea din care tot arunc eu… Unii, mai nebuni, sustin ca vuabul a facut legatura cu miezul Terrei si s-a autodistrus furnizînd energia necesara lansarii turnului.

- Sînt de acord ca pledoaria pentru umanitate ce prinde viata în mîinile unui artist, nu avanseaza posibile solutionari, dar ofera totusi niste modele etice! Din cîte stiu eu, îi spunea unchiu-meu lui Vlatko, metafizica, odata ce nu se face cu patima sau rîzînd, se departeaza de oameni, de nevoile lor imediate…

- Parca satira sau angajarea fac vreo ceva! Ataca fara a rezolva contradictiile societatii organizate ineficient. Atît!

Încet, am dat sa închid usa.
- Nu! Intra, Miro! Intra!
- E gata coperta pentru „Extinctia”.
- Stiai ca Mesic ne paraseste?
Am ramas interzis.
- Va deveni Directorul Institutului Intercultural „ A Doua Lume”! La propunerea partenerei noastre de afaceri de la „Store Forfattere”, Anne-Grethe Jørgensen si a lui Christian Alejandro Valdez de Tavera de la…
N-am mai ascultat.
- Asistam la o prabusire a religiilor greoaie, a academismului scrobit si perimat, la sfîrsitul „celei mai bune dintre toate lumile leibniziene posibile”!…
Vlatko si discursul sau inaugural. Închid plasma si-mi întorc privirea spre tînarul intrus. Are fata îmbujorata.
- Cum se numeste?
- Milan Gregovic.
Ma uit tinta la el.
- Asa se numeste cartea?
- Ma scuzati! „Întoarcerea zantiacilor”.
Foile îi tremura-n mîini. Cîteva îi cad pe birou si, cerîndu-mi permisiunea, le strînge grabit, stîngaci. Da peste prespapierul lasat de Mesic. O nava spatiala grea cu inscriptia „There’s no frontier, there’s just an edge of our minds!”.
Ma gîndesc sa delimitez strict granita dintre noi.
- Ba, tu stii cine-s eu? În zona asta, si-am maturat cumîna o suprafata imensa pe harta de pe birou, eu sînt Dumnezeul Scriitorilor!
Asta si reprezenta functia mea de coordonator de colectie si referent principal. Eu eram zidul de care se loveau toti. De sîrma ghimpata însirata de mine scapau doar cartile prietenilor mei si ale celor care aveau bunul simt sa ataseze la potentiala opera cadouri consistente! Eram printre Cei Alesi, printre cei care fac istoria literara a unei natii. Cei cîtiva critici constipati care se fandoseau cu asta se înselau amarnic, ei cerneau doar ce lasam noi sa treaca!
martie – iunie 2009